

Arrest

nr. 142 077 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 27 oktober 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOVSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 27 oktober 2014 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 06.10.2014 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, die bij u werd ingediend door: (...)

Informeert u dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Gelieve betrokkene uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen: (...)

- De beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag
- Het bevel om het grondgebied te verlaten 6 (zes) dagen (bijlage 13)

Gelieve over te gaan tot de intrekking van het ontvangstbewijs indien dit aan betrokkene werd afgeleverd. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) 2.1. Eerste en enige middel : Schending van het recht van verdediging door een gebrek. onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing op geen enkele wijze de motieven weergeeft op basis van dewelke zij werd genomen.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

Op 27.10.2014 werd aan verzoekende partij louter een beslissing afgeleverd dat haar regularisatieaanvraag onontvankelijk zou zijn zonder dat de beweegredenen hierbij werden weergegeven.

Verzoekende partij informeerde hiertoe bij de stadsdiensten, doch deze deelden mee dat ze van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de ontvankelijkheidsbeslissing hadden ontvangen, doch niet het bijhorende document met beweegredenen.

Dat dit een flagrante schending inhoudt van de motiveringsverplichting.

Verzoekende partij heeft immers geen idee waarom haar aanvraag geweigerd werd.

Het middels is gegrond. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

2.3. Verzoekende partij betoogt in essentie dat haar slechts een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag werd betekend zonder de beweegredenen om te besluiten tot de onontvankelijkheid. Zij heeft aldus geen idee waarom de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 27 oktober 2014 volgende beslissing heeft getroffen:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2014 werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het door betrokkene voorgelegd document m.n. een aankomstverklaring kan niet aanvaard worden gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart moet zijn. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

Hieruit blijkt dat gemotiveerd wordt waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Het stuk dat evenwel aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht, is het stuk waarbij aan de burgemeester van Aalst wordt gevraagd om verzoekende partij in kennis te stellen van de onontvankelijkheidsbeslissing van 27 oktober 2014 zoals hoger geciteerd. Bijgevolg dient er te worden besloten dat er op 31 oktober 2014 geen (geldige) kennisgeving heeft voorgedaan van voormelde beslissing.

2.5. In het administratief dossier bevindt zich voorts een brief van de raadsman van de verzoekende partij waarin hij het bestuur erop wijst dat de beweegredenen ten grondslag aan de onontvankelijkheidsbeslissing niet werden meegedeeld en met de vraag: *“(..) Mag ik u vriendelijk verzoeken aan mijn cliënte de beweegredenen van de beslissing ter kennis te willen brengen via de normale procedure. De termijn om beroep aan te tekenen verstrijkt op 30 november 2014 a.s. (verlenging naar maandag 01.12.2014.) U reeds dankend voor het positieve gevolg dat u aan huidig schrijven zal willen verlenen, verblijf ik inmiddels (...).”*

In het administratief dossier bevindt zich eveneens een stuk van 28 november 2014, dat het volgende vermeldt: *“(..) Er is inderdaad iets misgelopen bij het versturen van de volledige beslissing naar de Stad Aalst. Zij hebben ons hiervan niet op de hoogte gebracht. Ze zijn onmiddellijk overgegaan tot de betekening van (enkel) het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit hoort uiteraard niet. Ik heb zonet nogmaals de volledige beslissing doorgestuurd naar de stad Aalst. Zij dienen betrokkene dus opnieuw uit te nodigen om alles opnieuw te laten betekenen. Het spreekt voor zich dat vanaf dan een nieuwe beroepstermijn aanvangt. (...).”*

Uit de fax van 28 november 2011 om 15.51 uur van de verwerende partij aan de Stad Aalst blijkt het volgende: *“(..) Gelieve deze beslissing nogmaals te betekenen aan betrokkene. Bij de vorige betekening werd de beslissing niet betekend. Dit omdat deze niet met meegestuurd per fax. Onze excuses hiervoor. Gelieve dus nogmaals alles te laten betekenen (...).”*

2.6. De Raad wijst erop dat uit voorgaande genoegzaam blijkt dat *in casu* geen probleem van motivering speelt maar wel een probleem van kennisgeving. Immers blijkt uit voorgaande dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 27 oktober 2014 niet of alleszins niet correct werd betekend aan de verzoekende partij op 31 oktober 2014. Het probleem van geen of gebrekkige kennisgeving is evenwel niet van invloed op de (regelmatigheid van de) bestuurshandeling zelf.

2.7. De betekening is de individuele, schriftelijke kennisgeving aan een bepaalde persoon van een overheidsakte. De persoonlijke aanzegging is bedoeld om de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. Een beslissing waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt

bepaald of gewijzigd – wat *in casu* het geval is – is hem slechts tegenwerpelijk wanneer ze hem wordt betekend. Slechts vanaf de regelmatige betekening ervan kan de beroepstermijn tegen dergelijke beslissing lopen (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, p. 301-302, nrs.458-459). De wijze waarop de individuele, schriftelijke aanzegging gebeurt is in beginsel vrij; behoudens bijzondere wettelijke of reglementaire bepalingen is de betekening aan geen vormvereisten onderworpen. (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., p. 311, nr. 464). Wanneer een akte betekend dient te worden, gaat de beroepstermijn in op de dag die volgt op die waarop de verzoekende partij de inhoud van de bestreden akte op volkomen en nauwkeurige wijze kon kennen (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., p. 288, nr. 438, RvS 26 oktober 1962, nr. 9663).

2.8. Nu overduidelijk blijkt dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 27 oktober 2014 niet rechtsgeldig op 31 oktober 2014 aan de verzoekende partij werd betekend, begon de beroepstermijn ook niet te lopen tegen voormelde beslissing. Uit verder nazicht van het administratief dossier blijkt dat er wel een geldige kennisgeving van voormelde beslissing geschiedde op 3 december 2014. Verzoekende partij beschikte vanaf dat ogenblik over een termijn van dertig dagen om beroep in te dienen nu zij op dat ogenblik kennis had van de gehele inhoud van de onontvankelijkheidsbeslissing en aldus haar rechten van verdediging kon uitoefenen.

2.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER